

Trepidant pols periodisme-política

‘Desclassificats’ brilla a La Villarroel impulsada per la precisa escriptura de Pere Riera i el treball actoral

Crònica

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

Va ser la revelació del projecte T-6 de la passada temporada per a nous valors de la dramaturgia catalana que impulsa el TNC. Pere Riera (Canet de Mar, 1974) va tancar el cicle amb *Lluny de Nuuk*, un formidable i inquietant retrat familiar. El dramaturg ha tornat a la cartellera amb una peça anterior, en concret la que va escriure com a llicenciatu- ra a l'Institut del Teatre fa cinc anys.

En les dues decisions més que encertades, primer Carol López –directora de La Villarroel– i després Emma Vilarasau –l’actriu que havia d’interpretar la protagonista– van confiar en *Desclassificats*. El binomi autor novell-actriu consagrada no sol ser freqüent. Però López i Vilarasau van creure en un text sobre les tèrboles relacions entre periodisme i política, amb valors com la dignitat i l’ètica sobre la taula.

Convenientment revisada i actualitzada, *Desclassificats* ratifica que estem davant un dramaturg amb molt bona mà per desenvolupar situaci-

ons que posen en conflicte els seus personatges. Riera té una escriptura àgil, precisa i que atrapa l’espectador a l’instant. Així, l’inici de *Desclassificats* és trepidant amb el mà a mà entre una periodista estrella (Vilarasau) i l’astut secretari de premsa (Abel Folk) d’un president de govern (Toni Sevilla) a qui la famosa reportera entrevistarà en directe, i de qui coneix una conducta reprovable.

Si el polític no és innocent també la periodista tindrà la seva duplicitat en un gir que permet a Riera, així mateix firmant d’una efectiva direcció, reafirmar el pols entre personatges de perfil afilat. El muntatge perd força en el tram central, quan té el llast d’un tuteig una mica forçat, gairebé d’excompanys de pis, entre periodista i president. Resta versemblança a la situació.

Però l’ofici i solvència de Vilarasau, Folk i Sevilla apunten una història que resulta molt reconeixible. Tant per aquesta periodista nostrada i incisiva com per un polític una mica cràpula. ≡